

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **B. D.**

skazanego za przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i inn.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 20 listopada 2025 r.

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 19 kwietnia 2024 r., sygn. II AKa 287/23 zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 17 października 2022 r., sygn. IV K 55/17,

na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

W orzecznictwie Sądu Najwyższego prezentowany jest utrwalony pogląd, że wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku na podstawie art. 532 § 1 k.p.k., jest odstępstwem od zasady bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń (art. 9 § 2 k.k.w.). Zastosowanie wspomnianej instytucji może więc nastąpić tylko wyjątkowo. Kontrola kasacyjna dotyczy bowiem prawomocnego wyroku sądu odwoławczego, a więc wyroku objętego domniemaniem prawidłowości ustaleń i trafności rozstrzygnięć w nim zawartych.

Szczególne uprawnienie Sądu kasacyjnego wynikające z art. 532 k.p.k. wymaga potwierdzenia, że w sprawie zaistniały szczególne, nadzwyczajne względy

nakazujące pozbawienie w tym trybie prawomocnego wyroku atrybutu wykonalności. Powodem ku temu może być zasadność argumentacji przedstawionej na poparcie zarzutów kasacji, stwarzająca wysokie prawdopodobieństwo wydania orzeczenia kasatoryjnego. Okoliczność ta musi być jednak dostrzegalna już „na pierwszy rzut oka”, skoro procedowanie w oparciu o art. 532 k.p.k. następuje przed merytorycznym rozpoznaniem kasacji. Gdy trafność zarzutów podniesionych w kasacji nie jest – na tym etapie – oczywista, samo zwrócenie się z wnioskiem o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku nie uzasadnia odstąpienia od wspomnianej na wstępie zasady bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń (zob. m.in. post. SN z 9.02.2023 r., V KK 681/21).

W kasacji nie wskazano żadnych dodatkowych okoliczności, które miałyby uzasadniać wstrzymanie wykonania orzeczenia. Zatem należy domniemywać, że ten wniosek uzasadniony jest treścią, oczywiście zasadnych – w przekonaniu wnioskodawcy - zarzutów kasacyjnych.

Wbrew wnioskowaniu obrońcy skazanego, na obecnym etapie postępowania nie ma podstaw do twierdzenia, że wniesiona kasacja ma walor „oczywistej zasadności”, tzn. podniesione w niej zarzuty przekonują o trafności i skuteczności nadzwyczajnego środka zaskarżenia, bez potrzeby prowadzenia dalszych rozważań prawnych. Niezależnie bowiem od tego, jak zasadność kasacji ocenia sam jej autor, rozstrzygnięcie w przedmiocie wniosku nie może pomijać wstępnej analizy materiałów sprawy. Ocena tych materiałów, zapatrywań wyrażonych przez orzekające sądy nie pozwala – przynajmniej na obecnym etapie procedowania – na wnioskowanie o nieprawidłowości prawomocnego wyroku.

Wskazać również należało, że prokurator w odpowiedzi na kasację ocenił ją jako oczywiście bezzasadną i wniósł o jej oddalenie.

W sprawie nie stwierdzono okoliczności, które mogłyby wskazywać za nieodwracalnością skutków kary w razie jej wykonania, co miałoby przemawiać za wstrzymaniem wykonania wyroku.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy uznał, że w sprawie niniejszej nie zachodzą dostateczne podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k.

Dlatego orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.J.]

[a.l]